

„הגברים בארץ סכסיים, אך מבוהלים...”

„כל יום הפלות, אבל הייתי מאושרת...”

„בעלי היה חתיכת מאפיה...”

„אני מוכנה לשלם כסף לגבר טוב...”

”אצטרך

לברוח מכאן!”

תארו לעצמכם שכאן גולת הכותרת היא לקבל את כינורי-דוד. הבן שלי משחק איתו לא רע, רק שזה דוקר. בתקופת נישואי היה לי רומן לוחם עם ליאונרד כהן. זה נמשך חצי שנה, והתנהל במשך שעות היום, כשהבעל שלי היה בעבודה. הוא היה משורר. סיפוס

לחצקל, והוא תמיד נתן לי לחם זמרק. כל יום הפלות — אבל הייתי מאושרת. זאת הייתה תקופה של איזו, ומהליה ג'קסון. באמריקה, אם את רעבה, אז את מתה. אני נגד אורגיות. אני כמו כלב. נורא נאמנה, אבל בגלל המראה שלי, לא מאר מינים לי.

כ 7 הגברים שלי נמצאים באמריקה. (יונתן) כרמון כתב לי שאבוא להור' פיע בהצגה שלו. אך אני מסוגלת לשנות החלטותיהם במשך חמש דקות, ואני נורא מושפעת.

כשהייתי באמריקה, קיבלתי מכתב מכרר מון, והוא הציע לי תפקיד מרכזי במחזמר שיועלה בארץ. באתי, אבל לא בא לי לשחק במחזמר ההוא, ולכן ויתרתי על התפקיד. היו לי רגעי-משבר נוראיים. יורם (לוקוב) עזר לי מאוד.

”בעלי תפס אותי עם ליאונרד כהן...”

מכוער ויפה, הרומן הסתיים כשהבעל תפס אותנו, והרביץ לי מכות רצח.

בכלל, להיות נשואה לאיטלקי, זה כמו להיות נשואה לחאפיה. המשפחות האלה יכולות להרוג את הבן-אדם. אפילו פה אני מפתחת ממנו.

מאת מרגלית אנקורי

אני כבר חודשיים בארץ עם הילד שלי, בן הארבע וחצי.

אחת הסיבות שאני מפתחת לחזור לארץ צוה-הברית היא שהאיטלקי שלי יחטוף ממני את הילד, לא כל-כך מאהבה אליו, כמו מהרצון להזיק לי. הוא לא סלח לי על העובדה שהילד נימול עליידי רב אורתודוכסי, ושכל הקהילה והחברה היו נוכחים שם.

האיטלקים הם באמת מאהבים לא נור-מליים, כל מה שהם רוצים מהאשה הוא שתהיה שמנה, ושתאכל מאקארוני (זה מה שהוא ניסה לעשות ממני). כשהם עצ' ממ משנים, בלי הפסק, את המכוניות ואת המאהבות שלהם.

הוא אסר עלי לדבר עברית.

ומה שהכי גרוע הוא שאין גבר שיכול לדש לי משהו. ”הדברים” הראשונים הם לא מה שהיו.

אני מרגישה יותר חזקה מגבר, וזה גם מה שמפחיד גברים. בארץ את יכולה להסתכל באוטובוס על גבר בעיניים, וכך להתחיל. באמריקה הוא שואל אותך: ”ג'רד בתחנה הבאה. כמה את רוצה?”

הורי התגרשו כשהייתי בת 3, ומאז אין קשר, וכמוכן לא איכפת לי מה יאמרו, כי אין יסוד. ניסיתי לעשות, לבנות יסודות לילד, אבל זה לא יוצא לי נכון. זה יוצא לי כמו חגיגה. לכן השנה היתה הפעם הראשונה שלא צמתי.

הארץ הזאת בכלל גוררת אותך לעשות דברים, לפעמים כמו ששמוליק קראוס עשה — להתאבד.

אני מחפשת מוסיקאים. היחידים שיש לנו בארץ בשטח זה הם שלום תנוד, שנמצא באנגליה, ושמוליק קראוס, שש'ה עתה בכיתחולים. השאר הם עושי-פיומונים.

יש לך 800 ל"י, אז את די טובה. לא קורה שבאים ואמרים: את טובה. תשירי את השירים שלנו.

הגברים בארץ הם נורא סכסיים, אבל הם נבהלים כשמתקרבים אליהם. הצרה שכולם רוצים בזמן האחרון להיות יידיים, וכמוכן שידיד איראפטר לאהוב.

”אני מחפשת גבר רענו ומושך...”

לכן, בזמן האחרון יש לי המון יידיים. זה הכל עניין של תקופה.

כל מי שהלכתי איתו למיטה, התאהבתי בו. זה יכול להימשך אצלי שנים או יום. בתקופה של שיער בא לי על הכוריאוגרף אוליבר סביוס. באתי לגבי שושן ובכיתי לו מפני שאוליבר לא שם אלי לב בכלל. גבי פשוט היה כומר הווידוי שלי. רק כשקפצנו בכיכר דיוניגוף, לצורכי פיר-סומת, זה נדלק. בכלל בתקופת שיער הרגשתי שאני מאוהבת בהמון אנשים. היתה לי גם תקופה שלא היה לי מה לאכול. זה היה לפני שגילו אותי, אבל לא היו בעיות, כי זה הית בארץ. באתי

”בעלי רצה שאוכל מאקארוני ושמשון”

הייתי נשואה ארבע שנים. לפני שנתיים התגרשתי. טעיתי. עשיתי שטות. זה לא רק שהתחנתתי, אלא שגם עזבתי את הארץ וגרתי באמריקה.

אבל עכשיו לא נותר לי אלא לחזור לאמריקה, כי כל אמן בארץ רודף אחרי שלאגד, וחי משלאגד, זה לא הכיוון שלי. אני מנסה לעשות משהו שלם. את גבי (שושן) אהבתי נורא, אולי משום שהזכיר לי את התקופה הכי מאושרת שלי. שיער, או הרגשתי שאני קיימת וחיה בשביל משהו.

ככל היציא שלי עם גבי אינה בריאה. הנישואין לא מעניינים לא אותי ולא אותה. אני גם טיפוס שלא אוהב לעזוב אהבות באמצע. אז פשוט קשה לסיים, ומתחילים ללכת עם פורם (לוקוב), כדי להרגיו, ואז נעשית כל האווירה לא אמרי-תית, ואת בכלל לא יודעת איפה את עור-מדת.

אני נורא רוצה להישאר בארץ, אך אחרי שיער קשה לי לעשות דברים אחרים, כי אני מאושרת לעשות דברים שאומרים משהו. אני מחפשת גבר רענו ומושך, ולא איכ-פת לי בכלל שאני אתן לו כסף. אני בטח לא אחתתן עם מרגרינה אמריקאית. הגעתי למצב כזה שלא איכפת לי. אני לא עושה דברים כדי לקבל ציונים.

אנקורי ככוכבת ”שיער”